

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ל': וש"נ],
(ב) [פסחים ג. וש"נ],
(ג) [תוספתא פ"ג],
(ד) [מנחות ט:], (ה) ר"ה
טז. ע"ש, (ו) [נ: נא.], (ז) ז"ל
והרמב"ן,

תורה אור השלם

1. וַיִּבְשְׁלוּ הַפֶּסַח
בָּאֵשׁ בְּמִשְׁפֶּט וְהַקֹּדְשִׁים
בְּשָׁלוֹ בְּסִירוֹת וּבִדְרוֹדִים
וּבִצְלָחוֹת וַיִּרְצוּ לְכָל בְּנֵי
הָעָם:
דברי הימים ב' לה יג

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה הנודר וד"ה
שלוק הד"א:

גליון הש"ס

נמ' שנאמר ויבשלו (את)
הפסח. קשה לי אחאי
לא מיימי מקרא בתורה
כפ' ראה גבי פסח ובשלת
ואכלת ויזל: שם. ותנא
דילן סבר בשרים. לניל
דף ל ע"ב. ולקמן דף נא
עכ: בזה"ר ד"ה ולענין
הכלה וכו' דאי תפיס.
עיין בתוס' קידושין שם
ובדף כו ע"ב ד"ה אלא
מאי לדמי:

מוסף רע"י

הורד מן המבוסל.
מנוסל מאלץ מן ווא
מנוסל מאלץ מן דראסל.
ציל. זאל, שלוק.
מנוסל הרב, כראמני
(וואלן קי.) גני
מנוסל אסרס וואס
זאקרט, לומר שז סה
הרב, ופולטס סד עיין
וואס, צונולט, עטורס
לעולט, שאקל וואס
וואקרט, לומר כעזעסל
וואס יחל לעולט לן מהס,
וואקרט, וועלטע זאקס,
זאלט שלוק הוא מנוסל
הרב (ראמ"ה בשעת).
מבוסל דורחאל.
דז עימות לון קדרס
וועטט ענין וואס
זאלט מנוסל סה
בדורסיות רבול.
בשעת (ראמ"ה)
בשעתל קאר.
בשעת. אסר.
בשעת. קיג. דג. פה. הא
הרבסל וואס באשולט.
רביי קסול לולול, אשול
פוט עשוען מנוסל
הרב (ראמ"ה בשעת).

פירוש הרא"ש

[שייך לעמוד שלפניו]
הלין נכסין לאימת קנה.
אימת יקנה בר צריה לבי
הוי לורצא מרבנן באותה
שעה כבר הדר סודר
למריה. כלומר צקין סודר
לא היה מועיל אם היה

אומר קנה חפץ זה בחליפי
לאכול בהיתר ולא קני זה ע
משום דסעודתו מובחת
במודר הנאה: לאתו

הנודר מן המבושל. שאמר
מפרש בגמרא כל מידי דמי
אפי' אינו נגמר זה: גמ' ו
ומייתי ראייה מהעיריות דק
בסילקא: לור

רעז"י

הַבּוֹרֵר מִן הַמְבוּשָׁל מוֹסֵר זָלְלִי וְשֹׁטֵן. מְבוּשָׁל מְבוּשָׁל כְּרֹאֲוִי (ב) : שֹׁטֵן. מְבוּשָׁל יוֹתֵר מֵדֹאֵי: קוֹסֵם תְּכַשִּׁיל שְׂאִיִּי טוֹעֵם. כָּל תְּכַשִּׁיל בְּשִׁמְעֵם: מַעֲשֵׂה קִדְרָה רַךְ. שֵׁשׁ זֶה רוּעָה: אֲכָל לֹא נִעְנֶה. כִּגוֹן דִּישָׁא: טוֹרְמוֹטוֹס אֶרְמוֹנָה מִפְּרֵשׁ בְּגִמ' (ד) : רִסְחָפֹא. דְּבֵר הַרוּחַ

הַנּוֹדֵד *מִן הַמְבוּשִׁים
אָמַר קוֹנֵם
אֶסּוּר בַּמַּעֲשֶׂה קִדְרָה רַ
בְּבִיצָה טוֹרֵמוֹטָא וּבִדְ
מַמְעֶשֶׂה קִדְרָה אִין
רִתְחָתָה אָמַר קוֹנֵם
טוֹעֵם אֶסּוּר בְּכָל
גַּמְ' תֵּנִיא ר' יֵאִשִּׁיָּה א'
לְדַבֵּר זָכַר לְדַבֵּר שְׁנֵא'
בֵּאֵשׁ כְּמִשְׁפֵּט לִימָא
יֵאִשִּׁיָּה סַבְר הֵלֵךְ אַחֲרֵי
סַבְר ⁽⁶⁾בְּנִדְרִים הֵלֵךְ א'
דְּכוּלֵי עֲלֵמָא ⁽⁷⁾בְּנִדְרִים
אֲדָם ⁽⁸⁾מַר כִּי אֲתֵרִיָּה וְ
דִּתְנָא דִּילָן לְצִלֵי קָרוּ
לִיה מְבוּשֵׁל בִּאתָרָא
לִיה מְבוּשֵׁל וְהָא קִדְרָה
בְּעֵלְמָא: קוֹנֵם תְּבִשְׂי
נִדְרָא אָמַר אַבִּי הָאִי ר'
בִּיה רִיפְתָא תְּבִשְׂי קֵץ
מִן הַתְּבִשִּׁיל אֶסּוּר בְּכָל
בְּצִלֵי וּבִשְׁלוֹק וּבְמִבְר
רְכוּת שֶׁהַחֲלוּץ אוֹכְלֵי

רבי ירמיה חלש על לגביה ההוא אסיא לאסיא
בביתיה שבקיה ונפק אמר מלאך מותא אית ליה
איכול לאסאה יתיה לא קשיא הא ברכיכי
עולא אמר הא בקרא גופיה והא בגווייה דקרא דאמ
דקרא בסילקא לוליבא דכיתנא בכותחא ⁷ ודבר זה
עם הארץ רבא אמר מאן חולין רבנן רבא לא

קדרה דך ומותר צעזע. מעשה קדרה כגון חלקא טרגיס וטיסני. וקאס
ציה ריפמא תצשיל קרי ליה כדאי' בגמ' ומועשה קדרה עצה בצפי' נפי
ריפמא. וכי קמני שאני טועם לאו דוקא קדרה הכי אלל לרבותא
ציה"ה"ה' דכי היכי דבזקום תצשיל מותא צעזע דמי נזדר מן המצוה
חממי אלפא וימני ואלפא וימני צומא קריי עד דמתוטרעל כדנלע
שלג נתצשלה כל כך אסורה דהא מתאכלא ריפמא צהדה והכי איתא
לככול זה פתו דאלמא כל שלג נטטמקא כל כך שפתה נאכלת עמה
צלי: ואע"פ שאין ראיה לדבר. שהלוי יהא ככלל מצושל וזכר לדבר
ומינה לאו ראיה גמורה היא כדאמר במסנקא דבגדרים הלך אחר לט
צני אדם אמר ר' יאשיה הלכו בגדרים אחר לשון תורה מה נפיק
ציוס טוב האחרון של חג על דעתיה דר' יאשיה מותר אף ר' יאשיה מ
דירן לרפא' ר' יאשיה מורה דלון הולכין בגדרים אלל אחר לשון צני
של חג צכלל: והא מפצשיל דר' ואמאי מותר מצוזה דהא תצש
אלל מעשה קדרה עצה דלא מתאכלא ריפמא צהדיה לא מיקרי תצשיל
הוא ושני דמיון דמתאכלא ציה ריפמא תצשיל קרי ליה: והפניא
צפן פתן. מדקא יהיב טעמא לאיסורא פמני שהחולין אוכלין צפן פתן
לחולה: צריכי. מעלו: אשוי. קשין: צקרא גופיה. קשה: א
צפניא. יצשלו עם תרדן: לוויא דריסנא צפניא. מה צצבח
כדי שלא יעקרו הפשתן לכך: מאן חולין רבנן. און הכי נמי דקרי
לאו חולין ממא אלל מאן חולין רבנן דאפילו צצריאות

[illegible][illegible]

הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים

ר"ז

ולענין הלכה בסודר קיימא לן כרז נחמן דסודרא קני על מנת להקנות הוא ולא מצי מקנה לעכו"ז דאע"ג דרז אפי' אמר ליה מאן לימא לן דסודרא אי תפיס ליה לא מתפיס דחויא בעלמא הוא דקאמר ליה ולא סבר לה דליה גופיה אמר פ"ק דקידושין (ד"ו):

מותר בצלי ובשלוך
תבשיל שאיני טועם
ומותר בעבה יומותר
עַת הַרְמוּצָה יִהְיוּ
אסור אלא ממששה
יִיּוֹדֵד לִקְדָּרָה שְׁאִינִי
הַמִּתְבַּשֵּׁלִין בְּקִדְרָה:
סֵר וְאֶפֶ"פ שְׁאִין רֵאִיָּה
וְיִיבִשְׁלוּ (אֵת) הַפֶּסֶח
בְּהָא קְמִיפְלָגִי דְּרַבִּי
שֵׁוֹן תּוֹרָה וְתַנָּא דִּילָן
ר' לִשְׁוֹן בְּנֵי אָדָם לֹא
הִלָּךְ אַחֵר לִשְׁוֹן בְּנֵי
זָרִים כִּי אֲתֵרִיָּה בְּאֲתֵרָא
יָה צִלִּי וּלְמַבּוּשֵׁל קְרוּ
ר' יְאִשִּׁיָּה אֶפִּילוּ צִלִּי
נִסִּיב לָהּ אֶסְמַכְתָּא
כּו': וְהָא מִתְבַּשֵּׁל

הדרך על השותפין שנדרו

הנודד מן המבואל מוסר נצלי
ושלוק שאים בכלל לשון
מבואל. שלוק בשיל ולא בשיל דהי
דשוק נמי משמע מבואל יותר מדאי
כדאמרין צ' כל הבשר (חולין דף קי')
הכזד אוקרת ואינה נאסרת שלוקה
אוקרת ולאסרת שלוק דהכל בשיל
ולא בשיל הוא דבגדרים הלך אחר
לשון בני אדם ומבשיל שנתבשל יותר
מדאי בכלל מבואל הוא: אמר קונס
שבשיל שאיני טועם אסור: כמעשה

דאס האט דאך אסור אזל עצה מותר דהאי תנא כל מידי דמתאכלא
האכלי ליה בלא פת ואמרי' בגמ' דאסור צללי וצטלוק דהא מתאכלא
קטטה לומר דאפילו אמר שאני טועם מותר בעצה. ומפורש בירושלמי
מותר בעצה: ומוסר צביה טרמיטא. מפרש בגמרא [י:] דשלקין לה מביא
הוא ולא מתאכלא זה ריפתא. ומשמע דדוקא זה הוא דשרי אזל כל
ירושלמי [שם] צטט רב חסדא אסור צביה מגולגלת שכן דרך החולה
ללל תבשיל הוא: גב' טיאי ר' יאשיה אוסר. דנורא מן המבושל אסור
ומצוי ויצטלו (אש) הפסח ופסח אינו נאכל אלא צלי וכצוי ויצטלו
בין צמי צטט ירושלמי [שם] אמר רבי יוחנן הלבו צדירים אמר לאון
ייהוה אמר קונס יין שאני טועם צחג על דעתיה דרבי יוחנן אסור
דהא שחורא אסור לא אמרה ר' יאשיה אלא לחומרי' ע"כ. ולפוס גמרא
דס' שמעי' מינה דצין להקל צין להחמיר האומר צחג יו"ט האחרון
הוא: האי תנא כל מידי דמתאכלא ביה ריפתא תבשיל קרי ליה.
ואית דמפרשי דאסור בנעשה קדרה דך קא קשיא ליה ללא תבשיל
בנימותא: ואסור צביטרי' רבות. דלועין קטנים: שחולין אוכלין
ימ דכל מידי דמתאכל ביה ריפתא תבשיל מיקרי: איני. דלועין יפין
ידי דקרא. מה שצבוכו מעלי: לוליא דקרא. מה שצבוכו:
עוד לאלו עם רוחת: ודבר זה אסור לאמר צבוי עם הארץ.
ין ריבי צין אשוי קשין לחולי וכי אסור שחולין אוכלין צהן פתן
ן תשוש כח מפני השמירה ממשת כחם [והדרין י:]

כמאן
 רוקני על בנת להקנות הוא. שמקנה לו החצר והספודע ולא שערו של אלף שיוכל אציו
 אלף ודאי קני על מנת להקנות אציו קוזה בלכך ה"צ לא ילאו החצר והספודע מרשות הבן;
 אפילו ויתור בו. בלכך ה"צ אפי"צ דמדינא שרי דקדון על מנת להקנות קוזה מחמיר הוא
 וי ואמר קני על מנת להקנות: לישנא בתרא דרבא. ואפילו אמר וכן לפנך אסור:

(חולין קי'): דכד אסרת ואינה נאסרת שלוקה אסרת ואנאסרת: אסור במעשה קדרה דר'.
ה. מפרש בגמלה: מעשה רחיתה. דבר הנכנס והנעדר בקדוה: בכל המתבטל בקדרה.
ז. מקרי מנציל: דמתבטל ביה ריפתא. שמרין בו הפס ואוכלין אותו: והתניא. עימותא
הוה טוה: לרביא מביטא. דבר קרי לופליה שמעלל ומאמץ טוה למת אותו
טוה בפני ע"ה. לעשונו עבדו אלן לופליה השמיס ודעומו וזמנין טוה למת אותו

עין משפט
נר מצוה

א מיי פ"ט מהלכות
נדרים הלכה א סמג
לאוין רמב טור שו"ע יו"ד
סי' ריז סעיף א:
ב מיי שם הל' ז טור
[שם:]

ג. ד מ"י שם הלכה א [יג]
טו"ש"ע שם קע"א:

תוספות

[illegible][illegible]